

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 60. Richardus Abbas Virdunensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. flos. Sed Imperator nihil accepit nisi
A.C. 1022. librum Evangeliorum, & thecam Reli-
 quiis servandis aptam, in qua dens unus
 S. Vincentii includebatur. Imperatrix
 duos scyphos aureos sibi delegit. Alte-
 ra die Rex cum Episcopis suis ad taber-
 naculum Imperatoris pervenit, cui cum
 Imperator in vicem centum libras auri
 in donum præberet, nihil aliud retinuit
 nisi duo pocula. In illa commoratione
 pacis fœdera confirmarunt, Ecclesiæ &
 Reipublicæ causas pertractarunt, & con-
 stituerunt, se Ticini Papæ collocuturos,
 & effecturos, ut quæ hic decrevissent,
 rata & fixa haberet.

§. LX.

Richardus Abbas Virdunensis.

vit. Sæc. 6. *Act. Ben. p.* *509. Hugo* *Flav. Chron.* *Vird. p. 160.* *lit.* *Bibl. Labb.*
 Richardus Abbas Virdunensis, utrique
 Regum carissimus, ad concordiam in-
 ter eosdem Principes conciliandam fo-
 vendamque utilissimam operam contu-
 lit. Is, in Diœcesi Remensi nobilissimis
 ortus parentibus, vacavit studiis litera-
 rum in Ecclesia Cathedrali, Schola illa
 tempestate inter omnes Galliæ Belgicæ
 Ecclesias, tam Doctrinæ quam morum
 laude celeberrima. Tum Dignitatem
 Cantoris in eadem Ecclesia Remensi,
 itemque Decani consecutus tantam pru-
 dentiam atque in rebus gerendis inge-
 nium prodidit, ut omnes eum & ama-
 rent

rent & venerarentur. Continuo orabat, Sæculum XI.
 Psalterium singulis diebus tum prostra- A.C. 1022.
 tus, tum stans recitabat. Cumque ve-
 hementi stimulo se ad perfectionem vo-
 cari sentiret, largiores eleemosynas spar-
 gere cœpit, tum omnia Bona sua distri-
 buit in pauperes. Dubius vero hære-
 bat, an sibi inter suos vita esset transi-
 genda, quo iis bono exemplo viam ad sa-
 lutem ostenderet, vel an patria esset re-
 linquenda, ut pugnas & pericula, in quæ
 consanguineorum nostrorum amor con-
 jicere nos solet, effugeret.

Adhuc deliberantem invisit Frideri-
 cus Comes Virdunensis, qui jam diu sub
 sæculari habitu Deo devotissime servie-
 bat. Is Adalberone II. Episcopo Virdu- *Elog. Sæc.*
 nensi, fratre suo, defuncto, illum Comi- *6. Ben. p.*
 tatum Ecclesiæ donavit, usufructu sibi 185.
 servato, quoad viveret; ita enim damna
 a Majoribus suis Ecclesiæ Virdunensi il-
 lata resarcire voluit. Hujus Donationis
 Decretum datum est anno nongentesi-
 mo nonagesimo septimo, quo etiam iter
 Jerosolymam suscepit.

Ab illa igitur profectione redux Fri-
 dericus, cum Remos venisset, ad Richar-
 dum Decanum divertit, qui magna cha-
 ritate hospitem excepit. Ille virum
 prudentem nactus suum desiderium re-
 linquendi sæculum aperit, cumque & Ri-
 chardus eadem se mente agitare consilia
 fate-

Sæculum XI. fateretur, ambo ad S. Vitonum Viridunum
A.C. 1022. se recipere constituunt. Monasterium

S. Vitoni in medio sæculi octavi fundatum, a Normannis vastatum, postea aliquatenus reparatum tunc temporis septem Scoti, sub Regimine Viri Sancti ejusdem nationis, nomine *Fingen*, *Me-*
Ben. Sæc. 6. tis ad S. Felicem Abbatis, tenebant. Illi
p. 25. vero duo amici ibidem suscepti, cum vidissent, neutiquam tam exacte, ac ipsi cupiebant, Regulam servari, Cluniacum perrexerunt, S. Odilonem consulturi, quid ipsis faciendum esse existimaret. Odilo, cognoscens viros esse virtutibus excellentes, non respexit ad commodum proprium, nec eos sibi retinuit, sed ad Monasterium S. Vitoni remisit, quod neutiquam dubitaret, quin ad reducendum in illam Congregationem Regulæ rigorem a Deo missi essent.

Ergo ad S. Vitonum revertentes Abbas *Fingen* recipere recusabat, veritus, ne viri in deliciis & divitiis enutriti hujus monasterii paupertatem ferre non possent; cessit tamen instantissime rogantibus, & post spatium mensium circiter trium vita functus est. Tunc autem Heimo Episcopus Viridunensis mortuo Richardum subrogavit, eumque, nequicquam reluctantibus monachis Scotis, S. Vitoni Abbatem constituit. Agebatur tunc annus millesimus quartus, atque Richardus
huic

huic Abbatiae annis quadraginta duobus ^{Saeculum XI.}
 praefuit. Fridericus vero, exinde Ri- ^{A.C.1022.}
 chardum ut Dominum suum veneratus,
 ceteris obedientiae & perfectae humilita-
 tis exemplum praebuit.

Richardus Abbas meritorum suo-
 rum fama brevi tempore non Franciam
 modo, unde exierat, sed etiam totum
 Lotharingae Regnum implevit; quare
 Henricus Imperator, auditis saepe viri
 laudibus, ad Regiam accersito familiari-
 ter collocutus est, & donis cumulatam
 ad monasterium remisit. Postmodum ^{Monaste-}
 eodem saepius ad se venire jussu, post- ^{rium S. Vi-}
 quam Monasterii illius originem & sor- ^{toni.}
 tem fuisset edoctus, opes contulit, quibus
 reparari & magnifice aedificari potuit.
 Aliquando Richardus ad Regiam profi-
 ciscens itineris socium sibi delegit Fride-
 ricum, quem virum notissimum & ori-
 gine sanguinis Imperatorem contingen-
 tem cuncti maximo honore prosequen-
 bantur. Quadam vero die Fridericus
 haud procul ab Imperatore inter Episco-
 pos & Proceres confidens vidit Abbatem
 suum multo inferius sedentem. Tunc
 vero protinus surrexit, & sede sua in-
 fra Abbatem suum secum deportata, ibi
 acquievit. Tantam humilitatem cuncti
 admirantes magnis laudibus extulerunt,
 atque Imperator deinde proximum sibi

Hist. Eccles. Tom. XIV.   M   Ri-

Sæculum XI. Richardum Abbatem, tertiumque Fridericum considerare iussit.

Dum Monasterium S. Vitoni restauratur, Fridericus Monachos, Confratres suos, terram fodere, & rudera tollere erubescens, suo exemplo primus omnes excitabat, cœmenta aliaque ad ædificia educenda necessaria & utensilia comportans. Godefridus, Friderici germanus, quadam die Monasterii culinam ingressus, vidit eum scutellas abluentem, dixitque discessurus, sordidum laborem virum ex nobilissimo Comitum genere ortum minime decere. Respondit vero Fridericus, se maximo honori sibi ducere, quod vel hoc modo sibi concessum fuerit S. Petro & S. Vitono, Monasterii Patronis, servire. Fratri quadam die ex charitatis obsequio sibi calceos detrabere volenti, sancte indignans dixit: *Quid mihi prodesset, Frater mi! honores Sæculi fugisse, si in Monasterio illa obsequia, quæ mihi in mundo a famulis fuissent præstita, sine necessitate a Fratribus acciperem. Ideo hic veni, ut aliis servirem.* Porro Friderici exemplum amicorum suorum multos impulit, ut non modo pinguissima patrimonia illi Congregationi, datis literis, donarent, sed etiam ipsi Institutum Monasticum amplecterentur. Cum tandem Richardo Abbati etiam cura Monasterii S. Vedasti Attrebatensis commissæ fuisset,

set, ipse hujus Congregationis Regimen, ^{Sæculum XI.}
 tanquam Præposito, tradidit Friderico, ^{A.C. 1022.}
 ubi anno millesimo vigesimo secundo
 mortem oppetiit.

Richardus Abbas, Disciplina Monastica in Imperio Francorum Restaurator eximius, duos laudatissimi Operis socios & adjuutores, nempe Odilonem Cluniacensem & Guilielmum Divionensem habuit. Odilo dicebatur *Pius* seu *Clemens* quod lenissimi esset ingenii. Alter dicebatur Guilielmus *supra Regulam*, quod in suos esset valde severus. Richardus ob mansuetissimos mores *Dei Gratia* appellabatur. Eidem Richardo Baldericus Episcopus Leodiensis Abbatiam Lobienensem, opulentissimam, contulit, quo Regulam postliminio restitueret, & postea etiam Abbatiam S. Laurentii Leodii. Rogerius Episcopus Catalaunensis Richardo etiam Abbatiam S. Petri, Robertus Rex Abbatiam Corbejensem commisit. Balduinus Comes Flandriæ complura monasteria, scilicet S. Petri in civitate Gandaveni, S. Amandi, S. Richarii, S. Jodoci, ejus Regimini credidit. Tandem Monasteria viginti & unum numerabantur, quorum curam tum ab Episcopis, tum a Principibus rogatus in se suscepserat. His monasteriis a se reformatis Richardus Abbates ex suis Discipulis electos præposuit, & ipse per se præter monaste-

Sæculum XI. nasterium S. Vitoni tria alia rexit. R.
 A.C. 1022. chardum anno millesimo undecimo Ro-
 mam profectum Benedictus Papa VIII.
 virum esse magno in pretio habendum
 pronunciavit. Tanta veneratione Prin-
 cipes eum prosequerentur, ut etiam Re-
 gnorum dissidia ex ipsius arbitrio compo-
 ni paterentur. Cuidam monacho, vitæ
 suæ insidias fruendi, ignovit, eumque
 postea, cum sincere pœnitentem vide-
 ret, fidissimorum Discipulorum numero
 adscripsit.

§. LXI.

Angelrannus Abbas S. Richarii.

vit. Sæc. 6. A lius Abbas Roberto Regi in paucis ca-
 Ben. p. 436. rus fuit Angelrannus in Monasterio
 S. Richarii. Is natus ex parentibus, si
 Sæculi pompam spectes, non adeo gene-
 rosus, a puero literarum amantissimus,
 maturiore ætate ingressus est claustra
 Centulanæ Abbatiae, quæ a S. Richario
 circa annum septingentesimum vigesi-
 mum quintum condita, a Normannis in
 cineres redacta, nuper ab Ingelrado Ab-
 bate, antea Monacho Corbejensi reparata
 fuerat. Ab hoc Abbate juvenis Angelran-
 nus licentiam accepit studiorum causa
 Carnutum petendi, ubi Fulberto Episco-
 po Magistro usus Grammaticam, Musi-
 cam, & Dialecticam didicit. Inter hæc
 Robertus Rex profectum Romanam
 Reli-